

[Agerschou]

i, som det hedder, »utilbørlige ytringer«. Hvad der er utilbørligt sprog her i Folketinget, er der ingen der aner. Personlig er jeg ofte blevet overrasket over, hvad en eller anden formand har anset for utilbørligt. Det har heller ikke været muligt at få fabrikeret en ordliste over de grimme ord, som et af SF's folketingsmedlemmer foreslog det for nogle år siden.

Vi er også enige med Fælles Kurs i, at det ud fra et demokratisk synspunkt er en helt betænkelig sag, at et folketingsmedlem skal kunne udelukkes i op til 14 mødedage fra Folketingets arbejde. Fælles Kurs foreslår, at der i stedet indsættes en almindelig høflighedsparagraf – man er åbenbart selv lidt i tvivl om folketingsmedlemmers almindelige evne til at styre sig selv. Men vi er som sagt også på dette punkt principielt enige med Fælles Kurs.

For det fjerde foreslår Fælles Kurs, at det ikke skal være muligt for en formand at hæve eller udsætte et møde på grund af almindelige tumulter. Vi er enige i, at bestemmelsen, som den ser ud i dag, er uheldigt formuleret. Men vi mener, at formanden nok skal have en mulighed for at standse forhandlingerne, f.eks. hvis loftet falder ned eller der bliver hældt smørsyre i lysekronerne, osv.

For det femte foreslås det, at bestemmelsen »Bifalds- og mishagsytringer anses for at stride mod god orden« udgår. Dét vil jeg sige, at det nok er administrationen af den bestemmelse, som vi i SF er mest imod. Når munterheden breder sig i Folketinget, kan man stort set altid opleve et straffende blik fra formanden samt en faderlig reprimande. Omvendt har jeg aldrig oplevet, at en formand uddeler tilrettevisninger til de ministre, der plejer at sidde her til venstre, og som ofte kan finde på at komme med tilråb eller grimasser for på den måde at forstyrre talere heroppe. Det sidste er vi imod. Vi er imod, at ministre på den måde ikke opfører sig ordentligt. Kort sagt: vi er enige i, at bestemmelsen stort set administreres helt hen i vejret, men vi vil have en bestemmelse, der sikrer, at talere/mødet ikke bliver forstyrret ud over det rimelige, og at man f.eks. ikke kan komme ud for, at der sidder en minister og forstyrrer en taler, der er i gang med at udrede et eller andet. Det kan muligvis klares ved nogle bemærkninger i den kommende betænkning, det ved jeg ikke, men ellers går vi ind for en eller anden omformulering.

Så vil jeg sige, at SF under udvalgsarbejdet vil foreslå andre punkter i forretningsordenen ændret. Jeg vil som eksempel komme med bestemmelsen i § 20, stk. 2, om, at et spørgsmål skal være kort og bestemt affattet. Selve bestemmelsen er vi såmænd ikke imod, men den bliver altså brugt til at kræve, at et spørgsmål kun må indeholde en enkelt sætning. Det medfører efter vores opfattelse, at skriftlige spørgsmål ofte kan være helt ulæselige. Det vil vi som sagt arbejde på at få ændret sammen med visse andre ting.

Som det vil fremgå af det, jeg har sagt, er SF overvejende positivt indstillet over for forslaget fra Fælles Kurs.

Povl Brøndsted (V):

Ethvert hus, enhver arbejdsplads er nødt til at have sin form for forretningsorden, for at alle led i det hus, alle arbejdsopgaver i det hus, kan fungere. Det vil også være sådan, at de arbejdsregler, der er lagt i forretningsordenen, kan misbruges, og det er jo det, vi har oplevet i de sidste dage: at noget, der er en mulighed, er gjort til en hindring for, at det kan gå ordentligt til i det udvalgsarbejde, i det mødearbejde, i det kontaktarbejde, som også er en del af husets medarbejderes og medlemmers opgave.

Men vi ser også, hvis vi åbner for den nugældende grønne forretningsorden for Folketinget, at Folketingets forretningsorden ikke er noget stationært. Forretningsordenen har været under evig udvikling; den bygger på den vedtagne af 17. december 1953, men er både i 1954, i 1959, i 1964, i 1965, i 1969, i 1972 – to gange endda – og i 1974 og 1976 og 1978 og 1981 blevet tilpasset det, der har været udviklingen i Folketingets arbejde. Derfor kan man da i sandhed sige, at forretningsordenen ikke er noget, der én gang er vedtaget, noget, der holdes konservativt fast ved. Man har været åben over for den udvikling, de ændringer, der har været i Folketingets arbejdsformer, og derfor har man fortløbende ændret Folketingets forretningsorden, og derfor er det ikke noget epokegørende, at vi her i dag står og behandler to forslag. Det epokegørende er nok, at det er et parti, der netop er kommet ind i Folketinget, og som ikke først har prøvet at stikke fingeren i jorden for at få at vide, hvorfor denne forretningsorden ser sådan ud, hvorfor vi arbejder efter de metoder, vi gør; men der er en åben vil-